

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

עו.

מסורת הש"ס

עין משפט
ור מצות

לד א מ"י פ"ו מהלכות
מפער שני הלכה יא:
לה ב מ"י פרק ה מהלכות
שמיטה ויובל הלכה ד:
לו ג מ"י פ"י מהלכות נדרות
הלכה י:

מוסף רש"י

הנה לתרומות תבלין דרבנן.
וראשית דגן מיושן ויהך כמי
פסחים טז. למחרת מביא
אשמו. בתפסתא נזירות קמי
מי שהיה נזיר טמא וספק
הוא, ספק טמיע מיהלט טמא
ספק טהור. אוכל בקדשים אחר מ'
יום כ"ו, ר' שמעון ואמר למחרת
יום ששים מביא אשמו כ"י (מנחות
טז.). למחרת של טבילתו שהוא יום
הבאה קרבנות מביא את אשמו
כ"י ודע (ע')

נוסחאות רש"י כת"י

הוא נשאל: "האם אתה רוצה ללמוד?"
הוא ענה: "כן, אבל אני צריך
ללמוד יותר." והוא המשיך ללמוד.
הוא נשאל: "האם אתה רוצה
ללמוד?" והוא ענה: "כן, אבל
אני צריך ללמוד יותר." והוא
המשיך ללמוד.

שני לפני שפסקת באבילותה. פ' אמר צ"ה הערל (ינמות דף ע"א.) אקרה דמשע אקור לאון וגם און תמנה משמע שאין הקפידא ש תרומה לאל תמס מעשר יקרא שרי לורס והשתא אקור (י' בפרק השנה ט') בליתא (י' כ') איתא במס' מעשר שני (פ"ג) אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שהוא ממעט בליתו ור"ש אמר להם ר"ש אם הקילו שלמים שהוא מביא לירי פיגור לא נקל בתרומה מה י' לי בזבח שלמים שכן מותרין נקל בתרומה שהיא אסורה ש פירוש אמר ר"ש אם הקילו שלמים מכסף מעשר אע"פ שא המעשר יירי פסול פיגור ונותר שלוקחין תרומה הקלה מכסף ר' אמרו לו אם לוקחין שלמים מביא לורס כמו מעשר אבל אין לוקחין תרומה גזרם למעשר להיות אקור לורס. בהנה"י

מַחֲרָת מִבְּרֵאשִׁימוֹ וְלִזְנוֹ עִמּוֹ.
פִּיטֵשׁ בְּקוּטֶרֶס לַמַּחֲרָת
שְׁמִינִי וּבִמְנֻחֹת (דף קה).
מַחֲרָת יוֹם שֶׁשִׁים וְהֶכֶל אַחַד
פֶּקֶד נִזְר טַמָּא וּסְפֵק מַזְרוּעַ טַמָּא
כְּדֻמוּכָה בְּחוֹסֶפֶתָא דְּנִזְר פֶּרֶק
אֶחָד וְהִי אֵימָתָא הָאֵס סְפֵק נִזְר
וּסְפֵק אֶחָד נִזְר טַמָּא אֶבֶל נִזְר
הִיא סְפֵק מַזְרוּעַ טַמָּא פִּירוּשׁ
אֶל סְפֵק מַזְרוּעַ טַמָּא שְׁטַרְיָא
אֶבֶל מַזְרוּעַ וְהִיא הִיא פִּירוּשׁ בְּחֹד
אֶחָד שֶׁשִׁים בִּזְנוֹ כֻּלּ סְפִיקוֹת הֵלְלוּ
בְּקֻדְשָׁא לַאֲחֵר שֶׁשִׁים וְשִׁמָּה
מִמְנַמָּא לַמַּחֲרָת מֵאֵחָד מֵאֵחָד
וְהִיא אֶמְרוּ לוֹ נִזְר טַמָּא אֶחָד וְאִין
אֶמְרוּ לוֹ נִזְר טַמָּא אֶחָד וְאִין
גַּלְתָּ וְחֻטְאָתָא בְּהֵמָה אֵינָה בָּאָה עַל
בְּרִיָּא עַל מַחֲרָת וְהִינוּ דְּקֻמְתִּי כִּרְאָ
וְהִיא עוֹשֶׂה לְהַחֲמִיר עֲלֵינוּ מִכֻּלָּא
וְיוֹמֵי בְּיוֹם מַלְגוֹתָא וְחֻטְאָתָא הָאֵס

אין לוקחין תרומה בכסף מעשר בקוועט' דמחמלה שרא לאזן מירות אמרטי קי וולא צניעות והשתעתי חומה ותרומה לא צעי חומה משלשנות באכילתן ובושלין ולחת לתוכן דברי ר' ישמעאל א' תבלין דרבנן אייתיביה בכסף מעשר מפני שמעון מתיר אישיתק יוסף אמר ליה ז"א מבשל ירק תרומה^ג שלא יביאו ר' שמעון מתיר א"ל מהא דתבלין ואמר דרבנן הכא^ד נמי דרבנן אי הכי איפכא של תרומה בשמן אוהביתיה ממותנ'^ה לי האגורר הרא

מאי טעמיהו דרבנן
למזים מי דמי התם
עיייה הא לית ליה
דמי אלא לחתיכה
קנתא דאכלי כחמור
גא מי דמי חתיכה
קנתא כלל האי אית
ב יוסף היכי נסחוט
יד בשביעית נסחוט
מעון אומר למחרת
זה אשמו זה לוגו
יין

אז צפ' כל התדיר (לקמן דף 5):
כגון לאכלן ללויין כו'. אמר:
דולה כדרך שהמלכים אוכלין א:
אמן אכילה תרומה: אין לוקחין

וכולן רשאין כהני¹⁶
לאכלן צלויין שלוקין ו
תבלי חולין ותבלי תרומ
אמר ליה הנח לתרומת
אמן¹⁷ לוקחין תרומה
שממעט באכילתה ור'
ליה כי אתא לקמיה
אמאי לא תותביה מה
של שביעית בשמן של
קדשים¹⁸ לבית הפסול
אבי ולא מי אותבית
לי הנח לתרומת תבלי
(תרומה) תרומת ירק
מיבעיא ליה למיתני יו
של שביעית ולא מי
דמתיר רבי שמעון וא
נמי דאיערב אי דאיער
מירי דהוה אאשם וש
אית ליה תקנתא בר
תקנתא ברעיה הא לי
שבחתיכות דכיון דלית
שבחן מתקיף לה רב
שבחתיכות לית לה ת
ליה תקנתא בסחיטה
דקמיין איתא דאיתא

ומנה שבעה הוה [= ושנה גלה ו] ומנה עשרים ושלושה יום להשליט שלם בהמות חייב להביא מטות א' חין חין יכול להניף מטות שהוא עליה ואומר אלם עשרו אני הכי ה' רביעית מים חיים ומצול' ו

וְלֹאן הַכֹּהֲנִים רִשְׁאֵין כּוֹ. מִשְׁנֵה הַ
בֵּי קִדְשֵׁי קָאִי: לְעוֹם כְּאִילָנָן
לֵךְ תַּחֲסִים מִשְׁמַח (בַּתְּדֵר יוֹ) מִשְׁנֵה
וְכֵלֵי תְרוּמָה. וְאִשְׁרֵי דָקָא מִמַּעַט
וְיֹמֵה. הַכֹּהֲנִים בְּכַפֵּק מַעַר שֶׁ
וְשׁוֹטִים: מִפְּנֵי שִׁמְעֵט כְּאִילָנָן
וְקוֹס כְּאִילָנָה דִּמְעֵכְשֵׁי לֹא יִכְלֹנָן
אֲבָל בִּירוּשָׁלַיִם: כִּי אֲחָא. אֲבָל
מִיָּה דִרְבִּי יוֹסֵף: אֵל אֲחָא. לְבִית
סִכְיָה. נְמִי מַה: לְבִית סִכְיָה
וְאִרְצָא לְאֹכֹל שֶׁמֶן בְּזֹמַן הַכֹּהֲנִים
אֵין דִּבְרָנָן. תְּרוּמַת יֶרֶק: אֵין הַכֹּהֲנִים
שֹׁשׁוֹם דִּבְרָנָה הֹוא: אִירִכָא מִיְבֵי
הַ לְמִימֵי. אֵין מִכְשֵׁלִין יֶרֶק שֶׁ
וְיֹמֵה שְׁמֵן שְׁבִיעִית וְרִבִּי שִׁמְעֵ
אֵין אֲבָל הַשְׁחָא שְׁמֵן תְּרוּמָה
וְזִינְתָא הִיא דְכַתִּיב (סוֹ) כֹּל הַשְּׁמֵן
הַזֶּה וְקָא שְׂרִי ר"ש: דְּאִישְׁכּוֹר הֵן שֶׁ
דִּקָּא וְעַל כִּדְחֵי יִשְׁכֹּל לִיחֵד דְּכַתִּיב
וְיֹמֵה: דְּאִי אֲפֹסֵר לְאֹכֹטוֹ כִּי
וְיֹמֵה: הֵא דְמִי כּוֹ. סוֹמֵךְ
וְקוֹשִׁיא הֹוא: חֲסִידָה בְּחִיבִיכּוֹ
וְיֹמֵה הִיא וְקַתִּי חֲסִידָה בְּחִיבִיכּוֹ
הֵא אִפְּלִינּו דִּבְרָנָן וְהֵא נְמִי
הֵא אִישְׁכּוֹר עֶסְקִין לֵךְ הִיוּ פִּלִּי
נִגֵּן עֲלֵיהֶ: וְקַמְפִּסֵּד כְּשִׁיעִיפִי
מִתְחַנֵּה אֲמַר " לֹאֲכֹלֵה וְלֹא לְהַפְקֵד
וְחִסְרֵי. בְּכַפֵּק מְזוֹרֵעַ מִתְחַלֵּל
שֶׁמֶן אֵין מִתְחַלֵּל קָאִי. לְמַתְרֵי דְּ
וְשִׁמְעִי: אִישְׁכּוֹר וְאִישְׁכּוֹר וְאִישְׁכּוֹר
וְאִישְׁכּוֹר. כְּחֹמֶר כֹּהֵן וְשׁוֹק. שְׁלִמִים
וְהֵא

ורחא סוף סוף אייערובי
ביא אשמו ולגו עמו וא

לקמן 5: ירושלמי שביעית
ה' ה"ו, (ב) מע"ס פ"ג מ"ב,
שביעית פ"ק ה' משה א,
(בבב"ב פ"א ה') ט"ר ס.
שם ק"ב, נ"ד. ירוש' נ"ד
ה"ב, (ו) לקמן צ"א,
פסחים נ"ב, (ח) ש"ך לע"ב,
ירושלמי מע"ס פ"ג ה"ב,
פ"ן תרמ"ט פ"י מהל'
נדרות ונכ"מ וע' רש"י.

שינוי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

יש עשר חרש אוכל בקרשים לא
שורה יין ומטא למתים לאחר
מטור ומביא עפרים ואח"כ טובל
בתוהו בו כבשים אחד לעולה ואח

שיימת מקובצת

[illegible]

עד שימנה מירות טהרה ולהכ
נגלתה הטומאה ¹⁰ וישו אחרי
לחץ אין עולין למי מיר ומתגלת
(ספד 97 ע"ג) ומה שמצינו שטחיו
לא נמי הוי כגילת בשמיני שהרי
נזיל למעלה ואם טהור אני עולה
בזמנו ומתנה עליה כ' ונראה
מירות טהרה הוא מונע ואינו
¹¹ עד סוף מירות טהרה שאחר
ראשונה נדבה היטה וזו תהא
מתגלת וזו של נכשיו אינה כלום
שעושת צורם בשנת מיני ספרו
מנעין באור מהר כ' יצא אשמו
מ' מזרוע שמעכבת טהרתו אינו
נכסיו ¹² לאחרי ¹³ ויהא עני
הכריז יצירותי או נשעת והוא
נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה
כל בקדשות מיד אבל לשחות יין
¹⁴ מנצק לנפש אחד מן הזקן
והוא בזמנו ומתגלת פירוש ספק
אין דק לגרעו שאין מינו מיר
אבל הזאה לא בעי שכבר הזה
נגלתה טומאה שאינו יכול להתחיל
לשם להמתות שאל אינו מיר
יש לו זה סופר שאל שלשים יום
נגלתה שלשים הטוהה ראשונה

תגלחת טומאה הוא אסור ללבוש
לטהרה נדרשו וישיבה ידמה עד
למפורסם בקרב הכהנים ידמה עד
נגלת (מיר ק"ח: ע"ב) ד' מוריס
ממני מביא קרבנותיו בן ביום ו
ועולה נדבה פירוש עולה ששחט
בתזריעם נגלים ח' ומביא עולה
ביד עולה נדבה ח' שחט פסח
וא עולה, ומטעם ושלמים ושהה
הימי בתגלחת ראשונה העולה
עולה ראשונה חובה ח' נדבה
רעין ונגלת ח' היתה ראיה
דוחה אסור גילוח הנזיר רבי
יו לפי שהוא ספק מזרע ומטעם
תגלחת העוף ואם הוא עשיר י
חטא (ח' אפי' היה עשיר נבעה
לחוקתה לא נדבה ולפרשו י
חובתו ואם לאו הכי וזו פסקין ו
ע"ב) ידמה לדברי בן זומא שאמר
נאלץ עליו לו אחת מנגלותיו לזנו
יכול לנגל דשמה נזיר טמור לזנו
ומביא מטעם העוף משום ספק
שנתעלה בתגלחת ראשונה והיה
עוף פסקין אך התנה לא חל על
גילה ואומר שם טמא הייתי

אכל אשמו איני מעבדו ומשיגו
עונות נזירות טהרה ונגלת כסופה
גלות ודלי נשואות נזיר כמו
ומר' בפי' מי אשמו הייתי נזיר
במס' נזיר [נדף מד:] אם גילת
וזמרת אם טמא איני עונת מחוב
רשאו וקנו נשואות שדרך
ויגרס' וסופר שלשים יום
שחזקו עליו אחד מן הדמים ו
אם טמא איני פירוש אם טמא
ת ראשונה ומחובי ואם טהור א
ש חסון ונצות ענינו כדרך
שחזקו גדלות ספק מדרג איני
יהוא יום ששים ואחד וממנה
על בזה עז הספק לפיכך יצאו
ועון לעמיה דאמר במס' עירובי
והשי' לנאצי דלפני עולה איכל
ואם פירוש אם מוארע הוא הרי
נזיר עולין לו מתוך ימי נצרות
הושע בפרק שני נזירי (ויר
דמא מוארע היה וזיר טמא
נצה אחר טהרה ימי נצרותו איני
הו' שחזקו עליו אחד מן הדמים
ובדפרישית וממנה עליה כח
שלמעת עולה נדבה וחטאת
עולה כו' בזה ספקו וממנה

[illegible][illegible]

יש עשר חרש אוכל בקרשים לא
שורה יין ומטא למתים לאחר
מטור ומביא עפרים ואח"כ טובל
בתוהו בו מבשים אחד לעולה ואח